

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. B.**
zastoupený JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem
se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách, ze dne 27. 6. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Česká správa sociálního zabezpečení (dále také jen „ČSSZ“ nebo „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 15. 11. 2010, č. j. 291 002 106, přiznala od 1. 7. 1990 panu V. N., zemřelému dne X (původní žalobce), příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudní

- rehabilitaci*“), za 46,93 měsíce nezákonného věznění (od 30. 8. 1983 do 28. 7. 1987) ve výši 704 Kč měsíčně.
2. Dne 7. 12. 2016 původní žalobce požádal o přepočítání uvedeného příplatku k důchodu podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci s odůvodněním, že byl rozhodnutím žalované poškozen volbou metodiky pro počítání jednotlivých dnů nad rámec celých měsíců doby nezákonného věznění tím, že při převedení těchto zlomků (kde v čitateli je počet dnů nezákonného věznění a ve jmenovateli počet dnů daného měsíce) na desetinná čísla žalovaná provedla zaokrouhlení pouze na dvě desetinná místa. Původní žalobce navrhl, aby tyto mezitímní výsledky byly zaokrouhlovány na tři desetinná místa, což by při žalovanou používané metodě zaokrouhlování konečné hodnoty příplatku na celé koruny vždy nahoru mělo za následek, že by původnímu žalobci měl být přiznán příplatek k důchodu ve výši 705 Kč. Namítl, že žalovaná nemůže volit takovou metodiku, která je v neprospěch oprávněných osob.
 3. Dne 25. 4. 2018 žalovaná rozhodnutím č. j. X (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“) žádost původního žalobce zamítla s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který její dosavadní metodiku označil za nezákonnou, a proto žalovaná „*přistoupila ke změně metodiky výpočtu příplatku k důchodu za dílčí dobu věznění nečinící celý měsíc (tzv. denin) v tom smyslu, že matematicky zaokrouhluje na dvě desetinná místa již tento dílčí výpočet*“. Podle této nové metodiky tak odpovídá příplatek k důchodu původního žalobce částce 703,95 Kč (46 celých měsíců + 1/30 měsíce, tj. po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 0,03 měsíce + 28/31 měsíce, tj. po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 0,90 měsíce, tedy celkem 46,93 měsíců x 15 Kč = 703,95 Kč). Po zaokrouhlení na celé koruny byl proto původnímu žalobci přiznán příplatek k důchodu ve výši 704 Kč.
 4. Proti tomuto rozhodnutí podal původní žalobce námitky, v nichž namítal, že žalovaná v dopise ze dne 8. 3. 2018, č. j. 331 201 134 oznámila, že nová metodika spočívá v tom, že bude „*užíváno matematické zaokrouhlování tzv. denin na čtyři desetinná místa*“ (tj. v jeho případě by se jednalo o 46 celých měsíců + 1/30 měsíce, tj. po zaokrouhlení na čtyři desetinná místa 0,0333 měsíce + 28/31 měsíce, tj. po zaokrouhlení na čtyři desetinná místa 0,9032 měsíce, tedy celkem 46,9365 měsíců x 15 Kč = 704,0475 Kč, což činí při metodě zaokrouhlení konečné částky příplatku vždy nahoru 705 Kč). V jeho případě však žalovaná provedla výpočet se zaokrouhlováním na dvě desetinná místa s výsledným příplatkem 704 Kč.
 5. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018, č. j. X, žalovaná námitky původního žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí ze dne 25. 4. 2018 potvrdila.

II. Obsah žaloby

6. Původní žalobce v žalobě namítal, že on a pan M. B. byli dne 30. 8. 1983 vzati do vazby, odkud byli shodně propuštěni dne 28. 7. 1987. Oba byli nakonec plně rehabilitováni. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 11. 2011, č. j. 501 202 032 byl panu M. B. přiznán příplatek k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb. za 46,9365 měsíce nezákonného věznění ve výši 705 Kč měsíčně, zatímco původnímu žalobci byl uvedený příplatek rozhodnutím ze dne 15. 11. 2010 přiznán pouze ve výši 704 Kč měsíčně, za 46,93 měsíce nezákonného věznění.
7. Původní žalobce citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná potvrdila, že „*[v]ěcným spisem čj. 31-4000-7.3.2018/0734*“ byla metodika skutečně

stanovena „tak, že výpočet bude matematicky zaokrouhlován na čtyři desetinná místa...při zpracování jednotlivých případů se však ukázalo, že tímto postupem by nebylo možno vyhovět žádostem o přepočítání příplatku všech bývalých příslušníků VTNP, jejichž služba skončila dnem 22. 12. 1955 (takových žádostí je přitom naprostá většina). Reakcí ČSSZ na tuto skutečnost bylo vydání dalšího věcného spisu č. 31-4000-29.3.2018/0972, jímž byla ve vztahu k oběma příplatkům [tj. podle zákonů č. 119/1990 Sb. a č. 87/1991 Sb.] metodika opětovně změněna v tom smyslu, že dílčí doby věznění/služby ve VTNP budou matematicky zaokrouhlovány na dvě, nikoli na čtyři desetinná místa.“ Původní žalobce namítal, že žalovaná jej, resp. jeho právního zástupce, o změně informovala dopisem ze dne 8. 3. 2018 (zaokrouhlování na čtyři desetinná místa), ale nikoli o další změně ze dne 29. 3. 2018 (zaokrouhlování na dvě desetinná místa). Požadoval, aby mu žalovaná přiznala příplatek, jaký přiznala M. B., a to v souladu s metodikou ze dne 7. 3. 2018.

8. K odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná „konstatuje, že cílem opětovné změny metodiky tedy bylo zamezit dalším, svou podstatou bagatelním (s finančním efektem 1 Kč), a přitom pokud jde o ČSSZ, personálně, administrativně i ekonomicky velmi zatěžujícím sporům“, původní žalobce namítal, že žalovaná ve skutečnosti svými opětovnými změnami metodiky sporům nebrání, ale naopak je vyvolává. Dovolává se právního principu spočívajícího v rovném zacházení s osobami ve shodném právním postavení. On i pan B. byli ve stejný den uvězněni, ve stejný den z vězení propuštěni, a proto by měli mít i shodný příplatek k důchodu. Jde tedy o rovnost ve smyslu čl. 1 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu původní žalobce uvedl, že existují-li dvě různé varianty výpočtu, je třeba zvolit tu, která je pro oprávněnou osobu výhodnější (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 1 Ads 100/2017-24 nebo ze dne 21. 12. 2017, č.j. 3 Ads 306/2016-77).
9. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná úvodem v obecné rovině uvedla, že nejen zákon, ale ani metodika nemůže vyhovovat všem účastníkům řízení, má-li splňovat základní kritéria obecnosti a aplikovatelnosti na širší okruh tematicky shodných či podobných případů. Odmítla výtku původního žalobce ohledně údajného rozporu mezi poskytnutými informacemi na straně první a obsahem vydaného rozhodnutí na straně druhé s tím, že správní orgán podal žalobci, resp. jeho právnímu zástupci informace, které byly v době doručování odpovědi aktuální. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s metodikou platnou k datu vydání rozhodnutí. Uvedla, že stejně jako dochází ke změnám obecně závazné legislativy, kterou musí správní orgán aplikovat, dochází i ke změnám metodických postupů.
11. Žalovaná podotkla, že metodika ČSSZ byla změněna v souvislosti se soudním přezkumem, který inicioval v případě jiného žalobce též advokát (JUDr. L. M.), a žalovaná je s podivem, že tentýž advokát nezastává v obdobných věcech tentýž způsob výpočtu (tj. tentýž – nový v jednom případě vyžadovat a v jiném případě kritizovat). Žalovaná nesouhlasí s tvrzením původního žalobce, který de facto říká, že v zájmu zachování principu *in favorem rehabilitationis* má správní orgán přizpůsobovat způsob výpočtu ad hoc na míru konkrétnímu účastníkovi řízení.

12. Žalovaná žádá soud, aby výslovně uvedl, jak přesně dosud měla a do budoucna má dle jeho názoru metodika výpočtu v podobných případech vypadat, aby se pro futuro předešlo zbytečným soudním řízením, jejichž efekt je dle žalované značně pochybný (korunové rozdíly). Žalovaná nemá zájem žádného účastníka neprávem poškodit (byť o 1 Kč), proto i ke změně metodiky (v duchu předchozích soudních rozhodnutí) přistoupila. Rovněž nepokládá za spravedlivé, aby nesla břemeno skutečnosti, že zákon výslovně způsob výpočtu neuvádí, přičemž sama žalovaná se snažila tuto mezeru v právu vyplnit jak nejlépe s ohledem na judikaturu a předchozí praxi dovedla. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Rozhodnutí krajského soudu

13. Zdejší soud shledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 32 Ad 13/2018 - 80, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že v průběhu řízení o žalobě původní žalobce zemřel, proto podle § 63 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v relevantním znění (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“), soud pokračoval v řízení na straně žalobce s V. B., závětním dědicem původního žalobce, který udělil plnou moc právnímu zástupci původního žalobce a jeho prostřednictvím sdělil, že v řízení bude pokračovat.
14. K věci samé s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2019, č. j. 3 Ads 357/2017-42 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) konstatoval, že se po zaokrouhlení na čtyři desetinná místa nárok původního žalobce zvýší ze 704 Kč na 705 Kč, tedy o 1 Kč, přičemž tento výpočet je pro původního žalobce výhodnější, a proto, byť se jedná o „marginální povahu sporné otázky“, z důvodu předvídatelnosti práva a dodržení zásady uvedené v § 2 odst. 4 správním řádu, tj., aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, nelze tolerovat, aby žalovaná v těchto věcech (původního žalobce a věci pana M. B.) rozhodovala odlišně. Soud proto rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a zavázal jí k tomu, aby rozhodla o přiznání příplatku k důchodu původnímu žalobci podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci ve výši 705 Kč měsíčně.

V. Kasační stížnost žalované a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

15. Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná kasační stížností, v níž namítala, že k naplnění zásady rovnosti mezi účastníky řízení je nutné zvolit sjednocující postup, aby nedocházelo k nekonceptním *ad hoc* řešením. K takovému řešení dle jejího názoru přistoupil krajský soud, který ji zavázal k tomu, aby porušila platnou metodiku, která je její dlouhodobou praxí a Nejvyšší správní soud ji doposud nerozporoval. Dle žalované z judikatury Nejvyššího správního soudu (ani z rozsudku, na který odkazoval krajský soud) neplyne závěr, že by žalovaná měla v jednotlivých případech posuzovat, zda by pro žadatele o příplatek v dané konkrétní věci bylo výhodnější v průběhu výpočtu jednotlivé mezivýpočty zaokrouhlovat na jiný počet desetinných míst. V době rozhodování o příplatku k důchodu pana M. B. nebylo v tehdy platné metodice žalované uvedeno, že má dojít k zaokrouhlení či stanovení příslušné hodnoty na čtyři desetinná místa. Tento způsob zaokrouhlení byl v její metodice uveden „*pouze pro období od 7. 3. 2018 do 28. 3. 2018.*“ Od 28. 3. 2018 došlo k opravě metodiky, dle které se jednotlivé hodnoty v rámci mezivýpočtu (částí měsíců nezákonného věznění) stanoví na dvě platná desetinná místa, a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se tyto hodnoty zaokrouhlují

„směrem nahoru podle obecných matematických zásad“, stejně jako tomu údajně bylo v případě původního žalobce. Dle žalované je nemyslitelné, aby stanovila postup výpočtu *ad hoc* u každého z žadatelů o příplatek rozdílně, pouze se zřetelem na zásadu *in favorem rehabilitationis*, jelikož pro některé žadatele by byl výhodnější jeden způsob výpočtu a pro jiné zase způsob jiný (mj. zaokrouhlování na jiný počet desetinných míst). S ohledem na argumentaci krajského soudu principem *in favorem rehabilitationis* by mělo být ve všem vyhověno, což je dle ní absurdní. Uvedla, že v případě pana M. B. došlo k chybnému výpočtu jeho příplatku k důchodu v rozporu s tehdy platnou metodikou, což však původnímu žalobci nezaložilo nárok na to, aby byl jeho příplatek k důchodu vypočten stejným způsobem, resp. stejně chybně.

16. Dále žalovaná popsala chronologii vývoje své metodiky výpočtu ke stanovení výše příplatku k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci i důvody její změny. Uvedla, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017-24, označil její praxi, při níž při výpočtu na dvě platná desetinná místa neprováděla zaokrouhlování, za nezákonnou a odporující principu povinnosti vykládat zákon ve prospěch rehabilitovaných osob. Žalovaná proto na základě tohoto rozsudku dne 7. 3. 2018 změnila dosavadní metodiku tak, že při výpočtu dílčích dob věznění (i služby ve vojenských táborech nucených prací) bylo prováděno matematické zaokrouhlování při převodu zlomku na desetinná čísla, a zároveň byl sjednocen postup u příplatků i jednorázové peněžní částky tak, že výsledek byl stanoven maximálně na čtyři platná desetinná místa se zaokrouhlením podle čísla nacházejícím se na pátém místě za desetinnou čárkou. V mezidobí však žalovaná zjistila, že při výpočtu s použitím čtyř desetinných míst by nebylo možné vyhovět žádostem o přepočet příplatku osob, jejichž vojenská služba skončila dnem 22. 12. 1955 (s použitím čtyř desetinných míst by výše příplatku zůstala i po zaokrouhlení stejná). Kromě toho v několika případech již byly realizovány rozsudky krajských soudů tak, že příplatek byl přepočten se zaokrouhlením na dvě desetinná místa. Z těchto důvodů žalovaná dne 29. 3. 2018 opravila metodiku tak, že při výpočtu dílčích dob věznění bylo číslo opět stanoveno s přesností na dvě desetinná místa (tak jako v období před 7. 3. 2018) a se zaokrouhlením podle čísla nacházejícího se na třetím místě za desetinnou čárkou, tedy v souladu s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Uvedla, že výše příplatku pana M. B. byla stanovena v rozporu s tehdy platnou metodikou, tj. chybně, což je zřejmé z jeho spisu, který si krajský soud nevyžádal. K obdobné chybě došlo i v případě pana H., zde nové rozhodnutí ve věci vydáno nebylo, neboť tato chyba neměla na výši příplatku vliv. Dle názoru žalované chyba při výpočtu jednoho žadatele o příplatek nezakládá právní nárok jiného žadatele, aby byl důchod či příplatek stanoven výhodněji se stejnou chybou. Má proto za to, že o příplatku k důchodu původního žalobce rozhodla v souladu s platnou metodikou a judikaturou Nejvyššího správního soudu.
17. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Ads 79/2020-53, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že krajský soud bez bližšího odůvodnění převzal závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2019, č. j. 3 Ads 357/2017-42, a nesprávně je aplikoval na nyní posuzovanou věc. Z uvedeného rozsudku totiž povinnost žalované zaokrouhlovat výpočty tzv. denin na čtyři desetinná místa nevyplývá.
18. Dále Nejvyšší správní soud z rozsudku č. j. 1 Ads 100/2017-24 (příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích, u něhož je však

otázka výpočtu tzv. denin shodná) citoval jeho podstatné pasáže (viz bod [21] rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 79/2020-53), z nichž plyne, že žalovanou používaná praxe, kdy při výpočtu tzv. denin na dvě platná desetinná místa neprováděla zaokrouhlování podle obecných matematických zásad (kdy měla zohlednit číslice na dalším desetinném místě a druhé platné číslo případně zaokrouhlit) byla nezákonná a rozporná s principem *favoris restitutionis* vyjádřeným Ústavním soudem. Dále uvedl, že tento postup, tedy povinnost žalované zaokrouhlovat výpočty tzv. denin na dvě platná desetinná místa podle obecných matematických zásad, potvrdil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2019, č. j. 3 Ads 357/2017-42, na nějž v nyní posuzované věci odkazoval krajský soud. Z tohoto rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud se „[ve] svých závěrech (...) dovolal zásady *in favorem rehabilitationis* a ze dvou možných způsobů výpočtu koeficientu se přiklonil k tomu, který je pro účastníka výhodnější, byť rozdíl ve výši příplatku je v takovýchto případech zcela minimální“. Z citované judikatury je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že „[a]by byla dodržena zásada *in favorem rehabilitationis*, tedy povinnost postupovat ve prospěch rehabilitovaných osob, je nezbytné hodnotu tzv. denin zaokrouhlovat podle obecných matematických zásad, tzn. při zaokrouhlování na dvě desetinná místa (na setiny) v případech, kdy na třetím desetinném místě zaokrouhlovaného čísla je číslice 5 a vyšší (5 až 9), zaokrouhluje se směrem nahoru, tedy výsledné číslo zaokrouhlené na dvě desetinná místa je vyšší, a naopak, je-li na třetím desetinném místě číslice menší než 5 (0 až 4), zaokrouhluje se směrem dolů, tedy dojde skutečně k pouhému „ořezání“ na dvě desetinná místa. Takový způsob výpočtu odpovídá zásadě *in favorem rehabilitationis*, neboť při jeho jednotném použití na všechny žadatele o příplatek k důchodu těm, jimž se takto výpočet tzv. denin zaokrouhlí nahoru, může pomoci k (být nepatrně) vyšší částce příplatku (za předpokladu, že dojde v důsledku tohoto zaokrouhlení k navýšení celkové částky příplatku alespoň o onu jednu korunu), a těm, jimž se takto výpočet tzv. denin zaokrouhlí směrem dolů, alespoň neuškodí, jejich postavení bude stejné jako v případě, kdy by zaokrouhlování vůbec nebylo prováděno. Byť stěžovatelka v kasační stížnosti velmi matoucím a rozporným způsobem uváděla, že nejen výslednou částku příplatku, ale i výpočet denin na základě citované judikatury Nejvyššího správního soudu zaokrouhlovala „směrem nahoru podle obecných matematických zásad“, fakticky postupovala při výpočtu denin i v případě původního žalobce právě podle obecných matematických zásad, což znamená, že nezaokrouhlovala vždy nahoru, ale výše popsáním způsobem (při zaokrouhlování vždy směrem nahoru by např. v případě původního žalobce výpočty denin nemohly být stanoveny na 0,03 a 0,90, jak to učinila stěžovatelka, ale na 0,04 a 0,91). Podstatné je, že dosavadní judikatura nepožaduje po stěžovatelce zaokrouhlovat výpočty denin vždy směrem nahoru, ale právě podle obecných matematických zásad výše popsáním postupem. To ostatně v posuzované věci nezpochybňoval ani původní žalobce, ani jeho nástupce (nynější účastník řízení o kasační stížnosti), avšak domáhali se toho, aby popsání zaokrouhlování podle obecných matematických zásad probíhalo nikoli na dvě desetinná místa, ale na čtyři desetinná místa.“

19. Nejvyšší správní soud s odkazem na výše citovanou judikaturu shledal pochybení krajského soudu v předchozím řízení v tom, že žalovanou při výpočtu denin u původního žalobce zavázal povinností provádět zaokrouhlování na čtyři desetinná místa, tedy shodně, jak postupovala v případě pana M. B.. Uvedl, že povinnost postupovat v případě původního žalobce jinak, než jak postupovala žalovaná, bez dalšího nezakládá ani skutečnost, že v jiném obdobném případě (pana M. B.) žalovaná, dle svého tvrzení v rozporu s tehdy platnou metodikou, u osoby nezákonně vězněné ve shodném období

jako původní žalobce, zaokrouhlovala výpočty tzv. denin na tři nebo čtyři desetinná místa, a dospěla tak k příplatku o korunu vyššímu. S odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu („*správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“) Nejvyšší správní soud uvedl, že ustálená správní praxe by měla být měněna pouze do budoucna, a to jen ze závažných, legitimních důvodů. Takovou správní praxí zakládající legitimní očekávání účastníků řízení je však dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz jeho usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS) pouze „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“. Konstatoval, že v řízení před krajským soudem dosud nebylo prokázáno, že by taková ustálená správní praxe zaokrouhlování výpočtu tzv. denin na čtyři desetinná místa u žalované vznikla. Pokud taková metodika platila pouze pro období od 7. 3. 2018 do 28. 3. 2018, jak uvádí sama žalovaná, a následně byla žalovanou opět opuštěna, jedná se o příliš krátkou dobu na to, aby bylo možné hovořit o ustálené správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání původního žalobce, že v jeho případě bude postupováno obdobným způsobem. Připustil, že je nežádoucí, aby dvěma osobám, které byly nezákonně vězněny po zcela shodné období, byla vyplácena rozdílná výše příplatku, je však třeba vzít v úvahu, že v případě původního žalobce a pana M. B. byl tento rozdíl nepatrný, neboť činil 1 korunu měsíčně. Nejvyšší správní soud závazal krajský soud svými závěry (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a současně mu uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

VI. Nové posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání, postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalované v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
22. Krajský soud shrnuje, že mezi účastníky není sporný skutkový stav věci, od počátku řízení bylo sporné posouzení právní otázky způsobu výpočtu tzv. denin (zaokrouhlování) ohledně stanovení výše příplatku k důchodu dle zákona o soudní rehabilitaci.
23. Krajský soud se podrobně seznámil se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Ads 79/2020-53, které pro přehlednost citoval výše. Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji dřívější judikaturu dal jednoznačnou odpověď na to, jakým způsobem má žalovaná zaokrouhlovat výpočty tzv. denin, a to na dvě platná desetinná místa podle obecných matematických zásad. Krajský soud proto přehodnotil svůj původní rozsudek a dospěl k závěru, že pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí provedla výpočet dnů nezákonného věznění (tzv. denin) původního žalobce se zaokrouhlením na dvě desetinná místa tak, že mu příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci za dobu nezákonného věznění od 30. 8. 1983 do 28. 7. 1987, tj. za 46,93 měsíce (46 celých měsíců + 1/30 měsíce = 0,0333 tj. po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 0,03 měsíce + 28/31 měsíce = 0,9032, tj. po zaokrouhlení na dvě

desetinná místa 0,90 měsíce, tedy celkem 46,93 měsíců x 15 Kč = 703,95 Kč), přiznala ve výši 704 Kč měsíčně, postupovala správně a ve smyslu judikatorních závěrů, které Nejvyšší správní soud shrnul ve svém zrušujícím rozsudku. Žalobní námitky proto nejsou důvodné a krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

VII. Náklady řízení

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V § 60 odst. 2 s. ř. s. je uvedeno, že ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

Pro posouzení úspěchu ve věci je důležité konečné rozhodnutí ve věci. V posuzovaném případě měla plný úspěch ve věci žalovaná (ta byla úspěšná i v řízení o kasační stížnosti), která je správním orgánem ve smyslu odst. 2 citovaného zákonného ustanovení, kterému toto právo nenáleží. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II.) a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. listopadu 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně